

Les més altes figures del fútbol a Catalunya

En el moment present, si haguéssim d'escriure l'història del fútbol a Catalunya, caldria gravar quatre noms com a jugadors de màxima qualitat excepcional, que han sortit d'aquí. Quatre noms, d'entre la plèthora de bons elements, que sempre hem tingut, però, que per llurs qualitats han donat un extraordinari prestigi al nostre fútbol.

Aquestes quatre figures són encara de la nostra època, o millor dit, d'aquests temps, en què, qui sap si per efecte de la major boga del fútbol o per la real influència que ells han tingut en la resta dels equips de casa, és el cert que el popular joc anglès sembla haver arribat a la seva plenitud entre nosaltres.

I aquests noms són, al nostre entendre: Alcàntara, Piera, Zamora i Samitier.

L'època més brillant per a l'Alcàntara indubtablement que ja ha passat; però hom serva un record sempre agradable del que un dia podia dir sense emfasi que posseïa la tècnica més hàbil i més brillant d'Europa; que fou l'admiració dels professionals britànics que desfilaren pels nostres camps, i que si hagués vingut uns anys més tard s'hauria cobert de diners i de glòria. L'Alcàntara havia fet del fútbol un esport d'elegància i de distinció, en el qual la seva habilitat treia tot caire de duresa.

En un aspecte quelcom distint, també podem dir d'en Piera, que és un magnífic "cas" del nostre fútbol; si bé en l'aspecte tècnic hom podria, tal volta, posar-hi més "peròs" que als altres anomenats, seria de llec negar que Piera constitueix un exemplar raríssim i únic per la precisió i la rara habilitat aconseguida amb els seus magnífics centres, l'eficàcia dels quals només poden comprendre's bé quan es troba en lluita davant un tercer defensiu de gran potència. En Piera sembla haver-se passat la vida estudiant la seva clàssica jugada, que li ha valgut tardes memorables i aportat, de fet, una modificació en els sistemes de joc de les nostres línies d'anteriores.

Hem anomenat més amunt En Zamora, el prestigi del qual està a cobert de tota crítica, independent de la defectuosa forma en què transitoriament pugui trobar-se com qualsevol altre jugador. En Zamora ha fet tronar i ploure i ha engrescat les multituds en forma com ningú més ho ha aconseguit. Ell és per damunt de tot un estilista i les seves mateixes piruetes que en un càrrec de tanta responsabilitat com el de "goal keeper" no s'haurien tolerat a ningú, en canvi amb En Zamora s'han ovacionat frenèticament, perquè en ell s'endevinava l'home que tendia a portar el joc a regions més elevades de les que entren en el senzill marc d'unes regles normals. Zamora és un artista de la bala amb tots els seus cinc sentits i el seu estil ha dignificat el joc de porter. Recordo, no obstant, que Catalunya sempre havia estat terra d'excel·lents guardadors del gol, que sorprenien per

llur valentia i per llur atreviment; quan encara el fútbol estava a les beceroles i en els equips dels nostres primers Clubs s'anaven a buscar reforços estrangers, mai havia calgut preocupar-se per al lloc del "keeping".

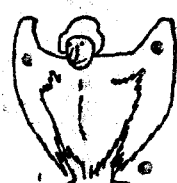
creació de les dues o tres generacions anteriors de la bona pasta que s'havia anat amassant. No ens capiga dubte i no ha d'entelar-nos l'apassionament partidista; l'estil de Zamora ha produït també una evolució en el joc, i sense parlar de les formidables qualitats que la natura ha vessat abundantment, cal reconèixer que de Zamores en surten ben pocs.

Queda finalment En Samitier, sobre el qual tanta literatura s'ha fet i podrà fer-se encara; almenys així ho pensem

als homes que tenia al seu davant i que per llur corpuència semblava que havien d'esclafar-lo. I no obstant, amb quina rapidesa sabia evitar la topada!

A part les grans facultats en ell; a part la depuració d'estil que pugui haver adquirit en el transeurs dels anys que porta jugant, hi ha sobretot en Samitier, una condició que és, al nostre entendre, ço que més fidelment el caracteritza. I és aquest grau d'improvvisació fulminant que posseeix. Fixeu-vos que tots els jugadors tenen el

El somni de la ignoscència



Aquella nit En Peret, abans d'apagar el llum va obrir l'armari, el va tornar a tancar, genolls en terra, clavà una llambregada sota el llit, i amb quatre gambades s'arripi sota els llençols. Ja estava mig tranquil.

En Peret era un petarrell que no pujava tres pams de terra. Sa mare no el deixava de petja, però En Peret tantost s'adonava que no estaven per ell, obria la porta amb precaució i baixava al carrer a jugar amb la pilota del barri. Havien estat tota la tarda tallejant i empaïant-se, a estones fent futbol amb un manyoc de draps que feia de pilota, a estones jugant a lladres i serenos. Però de cop, Peret va veure son pare que tornava per la cantonada i s'esquillà escala amunt.

Quin gònit el del pare d'En Peret! El dia que venia de mal humor En Peret ja s'acomodava del sopar. Era qüestió de no deixar-se veure, perquè els clatellots no anaven escassos.

Aquella tarda el pare d'En Peret tenia un humor dels diables. La seva dona tremolava com la fulla a l'arbre i a l'hora de sopar estava tan esparverada que per dos cops va tornar el vi i fins deixà caure la safata del bacallà tot venint de la cuina.

—No ho hauria dit mai—feia el pare d'En Peret mig cloent els ulls, la boca contraïda de un rictus sarcàstic—. No et pots fiar de ningú. Aplaudia-lo cada festa, fes-li homenajes, compra tots els diaris que li porten el retrat, fes els ulls grossos a la Junta General quan et llegeixen el balanç i et diuen que les despeses s'han augmentat perquè cal pagar bé la gent..., i té, de cop i volta que et planti i se't en vagi als Estats Units a guanyar quatre miserables dòlars que no en tindrà ni per un pa i beure. ...

Aquest discurs del pare d'En Peret va du-

cas lamentable, però que en ell contribuïen en canvi a fer del fútbol un divertiment a la vista dels espectadors.

Però aquest delit o aquesta virtuositat en improvisar no ofega en Samitier aquella perfecta visió que es requereix perquè les jugades siguin portades a cap amb èxit, ni l'adaptació al sistema de joc que porta el contrari contra el qual juga.

El fútbol semblava un esport massa complex, massa enrevessat perquè un sol home pogués, entre onze que formen l'equip, deslligar-se de la sèrie de raons tècniques que formen el que se'n diu la disciplina de conjunt. I no obstant, quantes vegades no hem vist com Samitier pel seu esforç propi i personal, com burlant-se de totes les regles i trencant amb totes les tècniques escrites, amb el seu joc aparentment confús, però que en realitat no ha servit més que per a desbaratar el contrari, ell sol, repetim, ha aconseguit la victòria...?

Aquest és el jugador que avui un grup d'amics es proposen d'homenatjar, aprofitant l'avinentosa d'haver-li estat concedida una distinció per part de la Federació Peninsular.

Samitier, a més d'un excellent esportista, moltes vegades ha demostrat posseir una dosi d'alt sentit comú que l'ha fet altament simpàtic per tots conceptes. Tindrà els seus defectes, cosa pròpia en tots els mortals, però fixem-nos com aquests mateixos defectes li són fàcilment perdonats, precisament perquè en ell s'hi ha vist sempre la senzillesa que li ha fet captar l'afecte dels qui el tracten i la simpàcia dels qui no el tracten. Per això no dubtem, que la festa d'avui serà una demostració viva de l'estela de simpàties que Samitier sap despertar, per arreu on passa.

Vicents Bernades



JOSEP SAMITIER

al qual avui, els seus companys del primer equip del F. C. Barcelona dediquen un acte d'homenatge per haver-li estat concedida la Medalla de Mèrit futbolístic

En canvi, vegeu quines coses tan paradoxals: quan semblava que el fútbol a casa nostra aconseguia la seva plenitud, el nostre club més poderós, per a substituir Zamora, que s'havia traspassat als de davant, havia d'anar a cercar, primer el madrileny Pascual i després l'hongarès Piatko... Però deixem aquest aspecte que ens portaria massa lluny del nostre tema actual.

Deïem més amunt que Catalunya havia estat sempre terra de bons jugadors per al càrrec de porter i hom diria que amb Zamora s'havia arribat a la con-

(i ho desitgem), perquè les facultats realment extraordinàries d'aquest xicot, lluny d'anar minvant, cada vegada van prenent unes proporcions més crescentes. Samitier ha arribat avui a un tal estat de maduresa futbolística (mirem el jugador en conjunt, no pas en detall) que podria dir-se d'ell que omple per si sol tot l'estadi.

En l'època per ell encara ben modesta que jugava de davanter en l'"Internacional", ja sorprenia el menut Samitier per l'agilitat desplegada i pel seu portentós dribbling, que feia rodar el cap

que podríem dir un repertori de trucs i de jugades, que es van repetint amb més o menys freqüència. En aquest punt, Samitier és inesgotable i no hi ha partit per ell jugat, on l'espectador no observi un tret característic totalment nou. És un jugador tan complet en la part científica del joc com en el relleu artístic que a tot home de multitud li agrada saber-hi posat. El seu fútbol no s'adaptava a cap regla fixa ni a cap norma establerta; és tot ell un piròtècnic de jugades rares que en un altre que no posseïa els seus dots, constituïrien un fra-

He de confessar que estic contentíssim de l'honor rebut per part de la R. F. E. de F. en concedir-me la medalla de mèrit futbolístic.

Però no oblidó que aquesta distinció no m'hauria pogut ésser atorgada sense el constant ajut que he rebut tothora dels companys jugadors amb els quals he actuat, dels socis del F. C. Barcelona i de l'afició futbolística catalana.

JOSEP SAMITIER



Vicents Piera



Paulí Alcàntara



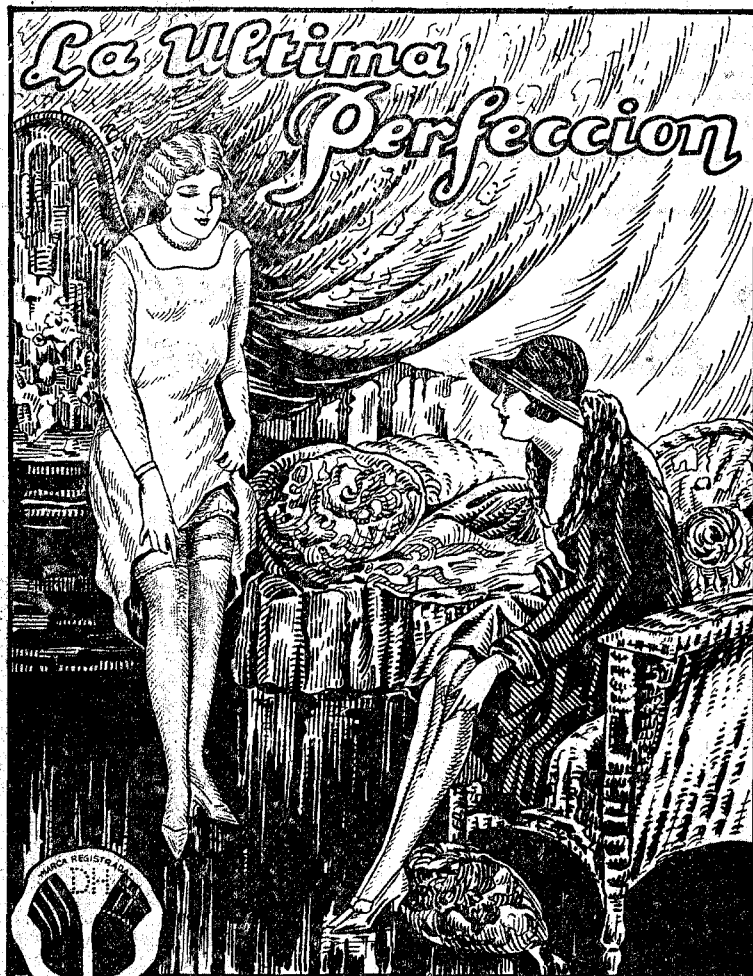
Ricard Zamora



Josep Samitier

indiscutiblement, els jugadors de més talla que ha donat el fútbol a Catalunya





Usando estas medias de fabricacion especial patentada, se evita el que los puntos se corran: Exigiendo al comprar las medias y calcetines la marca registrada D.H. calada en la parte superior o marcada en el pie se economiza tiempo y dinero por estar fabricadas con los últimos adelantos de la industria moderna y emplear las mejores materias, lo que hace sean las preferidas del público por su calidad, duración y color inalterable.

Venta exclusiva camiseria
F. Vehily Vidal
Puerta del Angel, 2. - Plaza Universidad, 7.

rar una hora i mitja. De tant en tant el pare d'En Peret s'anava enlastrant, pujava el to de la veu, i acabava amb un cop de puny a la taula que feia trontollar la vaixela. El gat s'havia arraulit sota el bufet, amb un lleu tremolor de bigotis.

En Peret no havia vist mai son pare tan fora de si. Se'l va estar escoltant des de darrera la porta del rebost una hora seguida, però quan sentí que tornava a aixecar el tò de la veu, i refregant dos ganivets com aquell qui els esmola, exclamava:

—Però això no serà, perquè abans que sigui omplirem de dinamita les bodegues del barco i no podrà marxar...

...llavors En Peret va agafar por i se'n va anar a la seva cambra.

Asssegurat que no hi havia cap home amagat sota el llit o a l'armari, amb la cambra ja fosca, En Peret va tancar els ulls per no veure res, i s'adormí.

El vaixell no havia pas volat. Prou que hi havien posat una llaua plena de dinamita a la bodega, però quan faltava mig pam de metxa per cremar-se i que tot se'n anés a can Pistras, una onada que no se sabia d'on havia vingut l'havia apagada, i tot el passatge, que ja estava agenollat a coberta resant parenostres s'havia aixecat i havia començat a ballar un aarleston de content.

En Peret no es recordava pas com havia estat que el s'hagués ficat dins del vaixell; no en tenia cap idea, però en aquest precís moment es trobava davant mateixa de Samitier, a dir, davant, a sota, perquè En Peret li arribava just al genoll. L'escena passava al pont del capità. Samitier flirtejava amb una senyora.

En Peret tenia el genoll de Samitier arran de nas. Va sentir un soroll com de motor. Parà l'orella. Semblava com si hi hagués un salt d'aigua. Ell que sí, que amb els niusos dels dits hi va donar un parell de copets, com aquell qui vol esbrinar si hi ha gat amagat.

—Noi, què piques?—féu en Samitier.

—Què hi tens al genoll?—li preguntà En Peret.

—Què no, ho saps que hi tinc una font?

—Vet aquí perquè sentia com una cascada.

I en Peret va tornar a parar l'orella. Se sentia el soroll d'un rajolinet tot fi, barrejat de tant en tant amb un reflet de rossinyol.

En Peret no recorda sinó que va trobar-se agafat al coll d'En Sami, mentre aquest anava nedant cap a la costa.

Aquella onada no havia apagat del tot la metxa, i resulta que el vaixell havia volat. Tothom es devia haver oït, fora d'En Sami i En Peret, que es trobaven tal com s'ha dit. Del vaixell no en quedava ni rastre. De tant en tant saltava un pagell o be una truiteta.

Al cap d'una estona de nedar varen arribar en terra.

—Noi, l'arripaves com un mal esperit—féu En Sami—, tot despenjant-se En Peret del coll.

—Que no veus que m'ofegava xi no etz tu?

I com passa en totes les novel·les, En Sami i En Peret, decidiren despullar-se i posar la roba a estendre.

Quan estaven més tranquils, En Peret que ja n'era un crít.

—Mira Sami quina cosa que ve. Ez un cocodrilo.

En Sami féu un bot. En Peret apretà a correr. El cocodríl es veia que venia amb una gana que l'arborava. En Sami havia llegit que quan un cocodríl t'empaita, el procediment millor per fugir-ne és correr fent zigzagues perquè els cocodrils tenen dificultats a girar-se i llavors hom pot guanyar terreny.

En canvi si corres en línia recta amb un no res t'atrapen, i no te'n dones que se t'han cruspit una cama.

I vet aquí que En Sami va començar a driblar el cocodríl. L'escena només va durar cinc minuts perquè al cap d'aquests al cocodríl ja li rodava el cap, i es va deixar caure de panxa al sol, sense esma.

En Peret, que s'havia anat apropant va dir a Samitier.

—Quina llàstima que no t'hagin pogut veure els onze mil.

—Deixat dels onze mil, perquè aquests no ens donaran menjar, i sento que l'estómac em ronca fa estona. Peret, ens hem d'espavilar.

Es varen vestir, varen deixar el cocodríl, i s'endinsaren en l'illa, que naturalment era deserta com totes les illes que s'estimen i tinguin aspiracions que hi vagin a parar naufragis de novel·la.

Al cap d'un quart de caminar varen arribar a un bosc.

—Mira, Peret—féu En Sami—, de moment ja veig cocs. Tenim menjar i beure.

Encara no acabava de pronunciar aquest darrer mot que En Sami ja tenia un coco entre cap i coll.

Va alçar la vista. Tots els arbres estaven

plens de micos. En Peret va esclatar-se.

—Apa, baixeu si sou valents—féu En Sami. Els micos, per tota resposta, començaren a agafar cocs.

El segon coco que va baixar, En Sami el va arreplegar de bolea i l'encastà als morros del mico que l'havia llençat. L'animal va caure com un plom. Fou una pluja de cocs. En Sami no en perdía ni un. Els micos hi eren a centenars. Les copes dels arbres n'estaven atapeïdes. Amb el cap, amb els peus, de zut directe, a la mitja volta, amb el taló, de contra, coco que baixava, coco que En Sami tornava als morros del seu projectador, i mica que davallava a fer un petó a la molsa, i quedava mort o estabornit. Al cap d'un quart ja no quedaven micos. Es a dir, n'hi havia un munt per terra que feia jeradat.

En Sami, un cop llast, féu quatre salts gimnàstics, i digué a En Peret:

—Noi, jo tinc molta gana. N'hauré de rostar un Triarém. el que sigui més tendret.

Començaren a mirar. Hi havia micos de totes les mides i de totes les edats. Els que ja havien passat la quinta devien tenir una carn molt dura.

—Mira, Peret, quina móna més bufona. Pobreta, sembla que dormi. Deu tenir unes costelles que deuen semblar d'anyell. Au, estira-la, que la pelarem.

En Peret la va estirar per la cua.

La mona era de la mateixa mida d'En Peret. No pujava tres pams de terra. Oh fatalitat, però! No era pas morta. Només estava estabornida. I es veu que amb les estrides a la cua va tornar en si.

Llavors fou el drama. Es va tirar a sobre d'En Peret i va començar una lluita aferrissada. Tots dos rodolaven per terra clavant-se mossegades.

En Peret, cridava:

—Zami! Zami! Zulva'm!

De cop va sentir que l'agafaven.

La mare d'En Peret havia agut sollicita en sentir l'enrenou. En Peret havia caigut del llit i es revolcava per terra abraçat al coit, clavant-li queixalades. Tenia el cap tot ple de nyanyos; i la cabellera guarnida amb un borrisol de plomes.

August Berenguer

Rèplica als repatanis

Mestre Rubió i Lluch feia remarcars, en una conferència, que durant les llargues centúries que la nostra parla no fou considerada apta per a la literatura, Catalunya no produí sinó escassos i molt mediocre poemes de llengua castellana, i que, en canvi, tan bon punt reconquerí el seu prestigi de llengua literària, aparegueren nombrosos i eminents poemes catalans. Amb les nostres festes espectaculars ha passat una cosa semblant.

El nostre públic ha anat anys i anys a les curses de braus, i l'"afició" catalana, que ha arribat a omplir tres places, no ha produït ni un torero amb cara i ulls. No volem dir si ens hauria agraït a no tenir un Frascuelo o un Mazzantini català; ens limitem a consignar el fet.

En canvi, quan la nostra generació s'ha dedicat a l'esport, han sortit abús a desdir, i la fama dels nostres clubs ha passat les fronteres i les mars intercontinentals i tot. En fútbol, sobretot, ho fem bé de veres. Disposem d'un Barça campió a perpetuitat, i d'un Samitier que no ens el mereixem.

Els repatanis us diran que, fútbol o toros, tant els té. No els en féu cas. Si us declaren que la vostra ceiba barcelonista els fa el mateix efecte que el fanatisme belmontista, no us indigneu. Amb tares o sense, en el públic, en els clubs i en els jugadors, el fet és que guanyem partit sobre partit i campionat sobre campionat. I que guanyant partits i guanyant campionats es guanya prestigi per a tots nosaltres i per a Catalunya.

Us diran, encara, que, tot guanyant això, els jugadors guanyen bones pesses, i que no són uns esportius, sinó uns professionals i uns d'això i uns d'allò altre. Repliqueu-los, llavors, que per força ens han d'ésser simpaties aquestes xicotetes que es fan pagar llurs puntades de peu, quan hi ha tants aficionats a engegar cosses contra tot el que tenim de notable, gratuïtament, i només que per ganes de fer mal.

J. F. Puig

REMARKS

Amb motiu de l'homenatge a Samitier, a la Federació es va parlar de regalar-li un rellotge d'or, però ha calgut canviar de pensament perquè En Samitier ja en té quatre de rellotges d'or, i pensar en un altre objecte.

Quin servei hauria fet només un d'ells, el dia del partit Espanyol-Gràcia!

Diumenge passat, en arribar a Sabadell els jugadors de l'Euroopa, acompanyats del delegat del Club, a uns i altres els fou preguntat i apuntat el nom, cognom i domicili, i a més a més, se'ls advertia que serien responsables de les lesions que poguessin sofrir els jugadors del Sabadell.

Hom aprova totes aquestes mides de protecció, que no cal dubtar seran preses igualment diumenge que ve, amb motiu de la visita de l'Espanyol.

Els rumors són la característica d'aquests dies. A tot arreu se'n recullen d'aire més o menys proficte. Nosaltres, per no ésser menys, n'engeguem un parell, i ens jugarem un peix a què es confirmaran.

El Barcelona es presentarà complet davant l'Euroopa, i guanyarà.

El Sabadell es presentarà incomplet davant l'Espanyol, i, naturalment, perdrà.

A la Federació de Fútbol va haver-hi gran indignació davant l'afirmació del "Ciero", segons la qual es repetiria el partit Espanyol-Gràcia.

Amb indignació o sense, el partit es repetirà, i, per més detalls, el dia 27, diumenge de Carnestoltes.

Es diu que dimarts va haver-hi una reunió de jugadors de l'Euroopa, per tractar d'afers relacionats amb el partit amb el Sabadell. S'afegix que a conseqüència d'aquesta reunió, algun jugador del primer equip deixarà de pertànyer-hi.

Al Sans també hi ha maror. Persones que semblen ben informades diuen que serà expulsat del primer equip algun jugador, acusat d'haver afluixat descaradament en el partit amb l'Espanyol.

Sembla també que la indignació es fa extensiva a un individu de la Junta.

De l'únic cercle del qual hom no ha sentit parlar de disgustos aquests dies és del Centre d'Esports de Sabadell.

La premsa de València fa campanya



8 HP. son els de més rendiment

Agents per a Espanya:
Unión Comercial Española
Bruch, 166 - BARCELONA

parlant de suborns d'equips sencers i adhuc de juntes en pes per part de determinat Club d'aquella capital.

Resultaria força divertit poder parlar amb la mateixa franquesa aquí a Barcelona. De matèria primera aquests dies n'hi ha i en abundància, si hem de creure les males llengües. Però el tema s'ha fet perillós, sabem?

En una ocasió que el jugador Zabala va tenir diferències amb la junta de l'Espanyol, va publicar manifestacions un diari d'Oviedo, en les quals deia que "el equipo del Español es mal visto por toda la afición de Barcelona."

De bell antuvi hom creia que exagerava, però els fets han vingut a demostrar que Zabala sabia de què anava.

Hem vist una estadística dels combats de boxa celebrats a Buenos Aires, per la qual ens hem assabentat de les bosses que han percutit els boxadors, la recaptació en concepte d'entrades i altres, el tant per cent destinat a beneficència, etc., etc.

Fora útil que estadístiques així fossin més conegudes. Llavors no ens trobaríem, com aquí succeeix de vegades, amb vins que descobren un senyor de diners i li fan organitzar una vetllada, enlluernant-lo amb dades imaginàries. El novell empresari en surt tan escarmentat, que mai més de la vida no intenta ficar-se en coses de boxa, i així es perd una protecció per a aquest esport.

Tot l'enrenou que s'ha fet al voltant del partit Espanyol-Gràcia ve, com se sap, de cinc o sis minuts, segons consta en la protesta signada en acta pel capità de l'equip del Real.

Doncs, per què s'han de jugar de nou noranta minuts, quan sembla que només jugant-ne cinc ja estaria tot resolt?

Proposem, però, una solució millor: que es jugui el temps reglamentari, però que no es tinguin en compte els vuitanta cinc minuts primers. Gols, penals, agressions entre jugadors, etc., etc., no es comptaran si no tenen lloc en els cinc minuts darrers, que a dreta llei són els únics que han de comptar.

L'"amateur" madrileny Bautista, del qual parlem en un altre lloc, va ésser denunciat per professional la vetlla de les passades Olimpíades per un col·lega seu, qui aportà com a prova del seu professionalisme el fet que havent tots dos disputat un match varen passar moments després a la caixa de l'organitzador per cobrar el preu convingut per llur treball.

Cridat a capítol per la Federació Espanyola de Boxa, Bautista no va pas negar fets; únicament va aclarir que la quantitat rebuda de l'organitzador no corresponia a la remuneració del seu treball, sinó al pagament d'un deute anteriorment contractat amb ell per l'esmentat organitzador.

Davant de tan convincents arguments, la Federació va acordar que no hi havia proves per considerar a Bau-

tista professional i el madrileny va fer gratuïtament el viatge a París, on va fer el paper més desairat que hom pugui imaginar...

Ha passat d'aleshores; encà molt de temps, però la Federació no s'ha tornat a ocupar de l'"amateur" Bautista, qui no cal dubtar que l'any vinent farà l'obligat viatge a Amsterdam.

Llegim:

"Existen gestiones para que venga a Europa el Club Peñarol de Montevideo, que logró vencer al Español de Barcelona por un goal a cero."

Si això de que el "Peñarol" va batre l'Espanyol per un gol a cap ho diuen a tall de propaganda, ens sembla que perden el temps. Posats en aquest pla, aquí de "Peñarols" en tenim per dar i per vendre.

Un periòdic suís explica una història que costa un xic de creure, però tan pintoresca, que ens decidim a traduir-la.

En un partit entre dos equips de la Lliga anglesa, el mig-centre d'un bàndol carregava violentment el davanter-centre de l'altre. L'àrbitre, que no hi prestava gaire atenció, no intervenia. En arribar el descans, el davanter-centre ja estava bastant tou.

En reprendre's el joc, el davanter-centre va comparèixer amb un gran ganivet de cuina a les mans i s'adreçà al seu botxi. Hom temia una agressió. Res d'això; la víctima digué al seu turmentador: "Teniu, mateu-me d'un cop".

XARADA:

Què passaria si el Barcelona cedís els punts a l'Euroopa?
S'admeten solucions fins dissabte.



Joieria, Argenteria, Rellojería

JOAN BOIX

El Regulador

OBJECTES PER A REGAL, COPES, PREMIS

Carme, 1 i Rambla de les Flors, 37

BARCELONA



Fotogèniques i tractaments

***Per
favor...!***

MISSIONS *Hobart's*
DEU RALETS BEN GASTATS

La mossegada i altres recursos de l'antiga i moderna boxa

CAL·LIGRAMA FUTBOLÍSTIC

SAMIETIER

ESQUITLLADES PELS MONS SIDERALS

SALTS

FAR

ENLUERNADOR

SINUOSITAT

SALT

LA GENIAL TAMBORÈT

NERVI

ESCALFOR DE

VINT MIL

ESGUARDS ROENTS

SALTS

LLUM

ALQUIMIA

MAGNETISME

DEBUSSY

REGALESSIA

CARDIACA

ENEL·LIMIT

FILIGRANA DE PENELOP

CADA PEU UN PERCUTOR

QUE BRUNZ

DEL INFINIT

per FIVALLER

***Temes
de rem***

Arques per a Cabals
Pibernat
Carrer de Par'ament, 9

La importància dels concursos d'hivern

FIXOLINA CANIGÓ
FIXA I CONSERVA EL CABELL

SPORTSMEN



Ba
 Je
 Mi
 Pa

 Ca
 De
 Tu
 Ge

 Gu
 Sa

BO
 Fa
 futi

CAMISERIA

FITO

BARCELONA

Especialitat en la mida

Tall sistema americana

PREUS BARATISSIMS

Jaume I, 11

BARCELONA

La darrera jornada del Concurs del C. E. Barcelonés

1. Josep Costa, del Centre Excursionista Barcelonès, en 14 minuts, 15 segons. Se li adjudica la copa "Pirineu".
2. Frederic Mayr, de l'Ateneu Enciclopèdic Popular, en 14 minuts, 33 segons.
3. Joan Benavent, C. E. B., 15 m. 14 segons, 1 quint.
4. Antoni Maymò, C. E. B., 21 m. 11 segons, 1 quint.
5. Francesc Forgués, C. E. B., 23 m. 9 segons, 2 quints.

La S. de M. del Centre Excursionista Barcelonès, que tant s'ha distingit pel seu marcat entusiasme "prò esports de neu" en finalitzar amb èxit les carreres, de record inesborrable, creu que no ha de mancar el fútil testimoni d'agraïment vers les entitats germanes per l'ur notable concurs i també el de la Companyia Transpirenca, car gràcies a las facilitats d'uns i altres avui són legiós els virtuosis de l'ski, que han pogut desplaçar-se, durant les carreres, a les nevades pistes de Font Canaleta i La Molina.

INVITEM A COMPARAR

CASA LAYRET

BOQUERIA, 29-Telèfon 2853 A.-Sucursal: Carme, 36
Fabricació especial per a Clubs; jerseis, pantalons i mitges
futbol, etc., en tois colors i dibuixos que es poden dissenyar
sense augment de preus
Sucursal: FERRÁN, 30

hiveter i obrint-ne una rulla va seguir:

—«Aci teniu l'autor d'aquella miraculosa victòria. Ningu no va descobrir el truc perquè bé prou vaig epavilar-me d'amagar-me'l en el palmell de la mà. Quan vaig empenyer a Ikey aquest "estimulant" va clavar-se'l al llocom. Estava convençut que allò era un tònic incomparable i no gaire destructor. Molt m'hi vaig el "doping" que ara s'usa. Crec inútil dir que allò va despertar a la fera i que Ikey es llançà com un boig contra el primer que va veure en obrir els ulls i que per una felix coincidència s'escaigué ésser el seu adversari. I darrera la victòria recordant la meua treta volia fer-me-la pagar cara. Felicitment va cammar-se abans de deixar-me, també a mi, fora de combat. Per això crec que si Dempsey em compta entre els seus segons, ben poc han de valer els cops de martell de Tunney... Jo u asseguro que cada cop que eixirà del seu reces es llançarà a bozar amb fúria.»

Es de creure que les interessants declaracions de Tin Eared no arribaran a ésser les gídes per ci nostre faccióis vef. Es llastimacar la intenció que ens ha guiat a donar-les a conèixer no era altra que subministrarnoves fórmules de trucs. A veure si així poespecialitzar-se i obrir una escola per a totaels que tenen relació amb el ring.

FABERT



Qui serà el sots-Campió? L'Europa... o l'Espanyol?

Les possibilitats del Gimnàstic, de Tarragona, per al Campionat del Grup B

La situació en què es troben els Clubs en el Campionat, fa que tots els nostres aficionats esperin amb enorme interès la data de diumenge, en la qual molt probablement podrà resoldre's alguna cosa sobre els equips que podran ocupar el segon lloc en el Grup A i el primer en el Grup B.

Es clar que a més dels partits de diumenge, cal esperar-se encara la decisió (no sabem exactament de quina part vindrà), sobre el partit Espanyol-Gràcia, car si l'acord fos de repetir-se el partit, variaria en molta la possibilitat d'un o altre equip d'ocupar el segon lloc en el Grup A i per consegüent, concórrer als Campionats d'Espanya.

L'Europa, que avui porta un avantatge de dos punts sobre el seguidor immediat l'Espanyol ha de jugar diumenge contra el Barcelona. Si el perd es queda amb els 18 punts. Si l'empatés, augmentaria a 19 punts, i si el guanyés, a 20.

L'Espanyol, en canvi, ha de jugar contra el Sabadell; si guanyés aquest partit empataria la puntuació amb l'Europa. Si l'acord de la Federació fos de repetir el partit Gràcia-Espanyol, suposant que el guanyés, llavors passaria a 19 punts i tindria segur el segon lloc si no existís un empat entre l'Europa i el Barcelona. Si perdés aquest partit, llavors s'hauria de restar un punt i perdria el segon lloc. Si perdés amb el Sabadell, quedaria a 16

punts i llavors, encara que guanyés al Gràcia, en el suposat partit, tampoc podria aspirar a sots-campió. Si empatés amb el Sabadell augmentaria a 17 punts, i suposant que guanyés al Gràcia, quedaria empatat amb l'Europa, si l'Europa no guanya el Barcelona.

En el Grup B. tenim al Gimnàstic de Tarragona que després d'un excel·lent campionat es troba col·locat al primer lloc amb un avantatge de dos punts sobre el Manresa, que el segueix.

Al Gimnàstic diumenge li correspon jugar a Mataró contra l'Illuro; si el guanyés o empatés, el campionat estaria desxifrat. Però, suposant que el Gimnàstic perdés aquest partit quedaria amb 16 punts i si el Manresa guanyés el Sant Andreu, vindria l'empat.

El Manresa, com d'iem jugant a Sant Andreu contra la Unió Sportiva, pot aspirar al títol si guanyés; si empatés o perdés ja no podria esperar-se a quedar a primer lloc.

En canvi podria donar-se el cas que perdés el Manresa amb el Sant Andreu i el Júpiter guanyés el Lleida, llavors, els tres primers clubs quedarien empatats per al segon lloc. Resumint, el Gimnàstic té moltes més possibilitats de quedar campió.

No ha de transcórrer gaire temps per a saber-ho.

el segon; són homes que no permeten pas fundar gaires esperances en el seu esdevenidor, donat que en els anys que fa que boxen no han aconseguit encara fer parlar d'ells amb veritable interès.

En el pes mig fort, el mateix que en el fort, Catalunya està àrtica de representants de vàlua. Paulino Uzcudun es l'únic que en les dues esmentades categories ha merescut de la federació els honors de la classificació en primera sèrie. Gabiola i Isidoro, bascos, i Amador Rodríguez, asturià, pretenen el campionat del pes mitjà, però la Federació Espanyola no té gaire pressa a fer una designació oficial ni a organitzar una competició, car fet i fet cap dels tres homes palesa qualitats suficients per adornar-se amb el títol.

Crítias

La reunió de dimarts a la Casa del Poble

Un gran èxit esportiu i de públic va assolir la darrera vetllada de boxa. El local de la Casa del Poble va resultar insuficient per donar cabuda a la generació que, atreta per la nova fórmula dels quatre rounds, va omplir el dit local. La varietat dels boxadors i el fet d'haver-se de llencar a fons, per tal d'aconseguir la victòria dintre el límit curt del combat, enquadra a la perfecció amb el gust de l'aficionat, que no cerca més que emoció i l'interès.

Els nou combats que integraven el programa foren tots disputats a gran tren i motivaren ben sovint l'intervenció entusiasta del públic. No obstant, trobem del tot errada l'actitud d'aquella part de públic que protestà els dos darrers fells. Car tant Vallespir com Murrall triomfaren respectivament de llurs adversaris. Especialment Murrall, que dominà tot el combat, exceptuant el tercer round. Altrament Mompó va estar encertat en la rèplica i es destacà en el joc de contrar l'adversari. La dura lluita que va tenir d'aguantar durant els dos primers rounds, va obligar-lo a mostrar-se reservat cercant tant sols un fall honorable. Amb tot, va dominar tot el tercer round, en el qual Murrall no encertà el joc adequat per anular l'acienat atac de Mompó. Ens va semblar, però, que aquest feia un va i tot; car al darrer assalt, Murrall va acorralcar-lo repetides vegades, atacant amb furia per ràpids swings al rostre, i dominant l'adversari a bastament.

Vallespir guanyà a Sabater per la seva experiència del ring. El seu atac va manca d'eficàcia, i es limità a anular el joc del contrari. No cal dir que la dita tàctica va aborir bastant i que no és d'aquesta manera com hom es fa seu el públic. Sabater mostrà sensibleness, progressos; replicà amb encert l'atac incoherent del seu antagonista i castigà amb duresa els flancs.

Els mosques Rodríguez i Aparicio, lluraren el combat de més emoció de la nit. Rodríguez va destapar-se com un pugilista de gran possibilitat. Els mirvis, però, dominen a aquest boxador, privant-lo de dedicar-se amb l'atenció que requereix, a aconseguir un ràpid triomf. Aparicio, que al començ del combat es mostrava serè, aviat va veure's acorralcat per la combativitat extraordinària de Rodríguez. Aquest va boxar sempre per amples swings que, al finalitzar el combat, deixaren assenyalat el cos d'Aparicio.

Salvany, després d'un allunyament circumstancial del ring, aconseguí obligar a Romo a abandonar al segon round, després de dos k. d. de 9 segons.

Els restant encontres obtingueren els següents resultats:

Carena va vèncer a Camachi (mosques) en punts.

Pierres va ésser declarat vencedor de Comella també per punts.

Els welters Oller-Calpena efectuaren un combat lleig, per l'ignorància que de la boxa mostraren tenir. Va vèncer Oller per punts.

Martínez i Calapuig, del mateix pes, feren match nul.

Bru i Aragonés, després d'un combat en cos a cos, en el qual el primer mostrà més estil, va ésser també fallat draw.

No cal dir que felicitem l'organitzador senyor Homs, ara que ha vist recompensats els seus esforços. Es d'esperar que noves reunions d'aquesta índole siguin a la que tan bell record deixà als espectadors.

FABERT

Notes i comentaris

BOSISIO BATUT A L'ARGENTINA

L'italià Mario Bosizio, campió d'Europa de la categoria del pes welter i d'itàlia dels pesos welter i mitjà, va ésser batut dissabte passat a Buenos Aires pel negre cubà Kid Charol.

Aquesta desfeta del campió italià ha produït una viva emoció en el medis esportius europeus on Bosizio era considerat amb raó com el millor boxador amb què hom comptava actualment a Europa. El fet de que Bosizio sigui, després de Vinez i de Ruiz el tercer campió europeu vengut en cosa d'uns tres mesos a l'Argentina, no permet pas, per altre cantó, de tenir una idea massa optimista respecte de la vàlua dels boxadors del vell món.

Kid Charol, que no havia fet grans coses a Cuba, on se'l tenia per un boxador poc assabentat de les coses del ring, és l'únic home que ha aconseguit posar k. o. a Ricard Alís llavors de la seva poc sortosa excursió a les Antilles. El mateix que Alís, Bosizio fou posat k. o. per Kid Charol al vuitè round.

La premsa argentina s'ha ocupat en aquests darrers temps amb gran interès del ja famós negre que és considerat a Sud-Amèrica el futur campió del món del pes mitjà.

LA BARBA ES BATUT A BOSTON

Després del seu triomf damunt Elky Clark, Fidel La Barba, campió del món del pes mosca, acaba d'ésser batut a Boston per l'italo-americà Vacca, per punts, en un match a 12 rounds, durant el qual el californià va anar a terra per tres vegades.

MITJONS
de
DEU RALETS BEN GASTATS

EL CAMPIONAT DEL MON DE TOTES LES CATEGORIES

Demà tindrà efecte a Nova York el match a 15 rounds Delaney-Moloney, eliminatòria del Campionat del món de boxa de totes les categories. Delaney, campió del món del pes mig fort compta amb grans simpaties a tots els Estats Units i no són pocs els qui confien en la seva victòria. Amb tot, no cal oblidar que en aquest combat Delaney estarà desavantatjat en el pes i que trobarà en Moloney un home entrenadíssim que des del mes d'octubre passat ha disputat sis encontres en tots els quals ha resultat vencedor. La darrera victòria de Maloney data del dia 10 passat a Siracusa, on va aconseguir posar fora de combat en 2 rounds a Jim Herman.

El dia 25 Paulino ha de boxar a Nova York contra Knut Hansen. Les darreres notícies dels Estats Units assabenten que el basc es troba en condició excel·lent i que s'entrena de debò per batre el danès i ésser oposat seguidament a Sharkey, el vencedor de Harry Wills.

Amb referència a les notícies circulades respecte a Jack Dempsey i a la seva suposada impossibilitat de tornar a pujar al ring, sembla que responen a una vella tàctica de l'ex campió del món, orientada en el sentit que la premsa no deixi de parlar d'ell. No cal dir, doncs, que les notícies esmentades han estat desmentides.

LA VETLLADA D'AQUEST VESPRE

Aquest vespre se celebrarà a l'Iris Park una vetllada de boxa, en la qual Dempsey boxarà contra Tejero i Llac contra Puig, dos encontres veritablement interessants.

El match Mestres-Ros per al Campionat de Catalunya del pes welter, que s'havia de disputar en aquesta reunió, no ha pogut fer-se a causa d'una lesió que pateix Mestres en un ull.

CATALUNYA

A SURIA

Súria. — Al camp del "Centre d'Esports Súria F. C.", se celebrà un partit amistós entre el primer equip del Centre i el d'igual categoria de l'"Espanya F. C." de Sabadell. L'encontre en conjunt agradà bastant, si bé des d'un principi es notà la falta d'algun titular del Súria, que debilità considerablement la línia d'atac.

Surtí vencedor el Súria per 3 a 2. Els gols de l'equip local foren marcats per Pérez (2) i l'Horta (1). Els dels forasters, per l'Iglésies (1) i l'Ustrell (1).

Es distingiren del Súria, la línia de mitjos, Pérez, Montanyà i Camps, i Serrano i Andorrell per l'Espanya.

Súria. — Camps, Costa, Montanyà, Terrades, Balaguer i Puig, Alsina, Casahuga, Horta, Pérez i Ferrer.

Espanya. — Noves, Cufí, Jover, Carol, Julià, Calró, Ustrell, Salaguera, Iglésies, Serrano i Andorrell.

El Club esmentat ha fet enguany uns partits i resultats verament afalagadors, que ens complau a fer públics.

Al seu camp, el primer equip ha jugat 35 partits, dels que n'ha guanyat 23, empatat 6 i perduts 6.

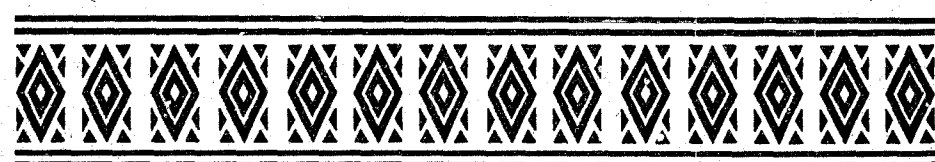
A fora n'ha jugat 16 i n'ha guanyat 6, empatat 1 i perdut 9.

Els gols al seu favor han sigut 181 i els hi han fet 124 en contra.

El reserva n'ha jugat al seu camp 8, dels quals n'ha guanyat 4, empatat 1 i perdut 5; i a fora els jugats han estat 2, tots dos guanyats.

Han marcat els gols: Harter, 69; Horta, 33; Alsina, 19; Freixenet, 19; Esteves, 17; Balaguer II, 9; Canes, 8; Casahuga, 9; Balaguer I, 4; Puig, Terme, Tena II, Cardona, Vilaseca (E.), 3 cadascun; Pérez, Montanyà, Vi lajoana I, Vilaseca (F.), Alsina (R.), 2 cadascun; i Macià, Cusà, Costa, Ribera, Santamària i Guàrdia (R.), un cadascun.

Imp. ROMANA, Hospital, 97, int. 5256 A. BARCELONA



... i sempre el vostre cabell queda ben pentinat...



... car la FIXOLINA CANIGÓ conserva el vostre indòmit cabell en el seu lloc, tot el dia...

... després d'un enèrgic "set" de tennis...

... practicant el fútbol...

... jugant al golf... en curses, salts...

... muntant a cavall... després d'una bella excursió en auto...

... lliurant-se a les delícies dels esports marítims, de muntanya, d'hivern...

Que és senzill!... una mica de FIXOLINA CANIGÓ i el vostre cabell obeeix de seguida...

¡¡Cóm canvia l'aspecte del vostre cabell!!

FIXOLINA CANIGÓ dona nova vida als vostres cabells, els hi torna tota llur brillantor sense donar-los aspecte greixós ni dur, car conté els olis naturals que el vostre cabell i el vostre cap exigeixen.

De venda en les perfumeries, drogueries i farmàcies, a pesetes 2,50 el tubu de 40 grams. L'impost a càrrec del comprador.

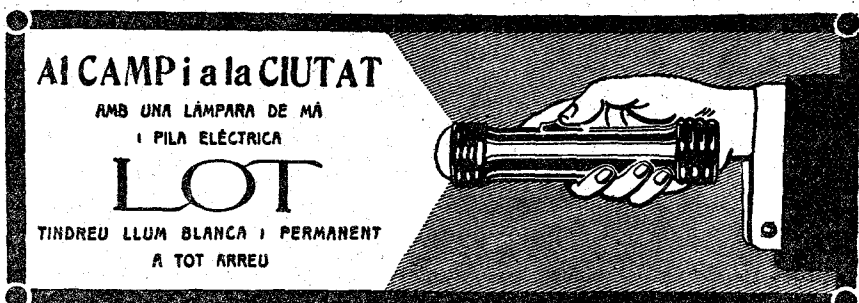
Si no el trobeu a la vostra residència, demaneu-lo a:

Laboratoris Canigó - Apariat, 731 - Barcelona

se us remetrà per certificat contra reembors de pesetes 2,65 en f'mbres de correu.

FIXOLINA CANIGÓ

Tònic capilar, en forma de crema, que manté el cabell ben pentinat tot el dia



Passeig de Sant Joan, 17 - BARCELONA